

INSPIRATIE - 11 november 2017

Arjan Plaisier, predikant in Apeldoorn en tot vorig jaar scriba van de Protestantse Kerk in Nederland.

Wat een voorrecht om als PKN-er bij gereformeerde broeders en zusters te gast te zijn die het ernstig besluit hebben genomen tot eenwording. Wat bij elkaar hoort, komt weer bij elkaar. Vlees van mijn vlees en been van mijn been, alsof Adam weer spreekt en Eva antwoordt.

Er zijn mensen, die zeggen, of schrijven dat kerkelijke eenwording niet belangrijk is. Het gaat om het hart, om wat je samen doet en ach: dat er dan verschillende kerken zijn, doet er niet toe. Mijn vraag is: als we geen energie moeten besteden aan verenigen, waarom was er dan wel de energie om te scheuren? Zijn scheuringen soms uit vriendelijkheid ontstaan, of omdat we ten diepste toch wel één zijn? Als het wat heeft gekost om zichtbaar te scheuren, mag het ook wel wat kosten om zichtbaar te helen. Zijn kerken in meervoud ontstaan vanwege de veelkleurigheid? Nee, ze zijn ontstaan door scheuringen die dwars door het lichaam van Christus en dwars door families zijn gegaan. En daarom is er de opdracht te helen. En daarom is er nu God zij dank een tijd om te helen.

Ik kom aan de kern van mijn bijdrage: twee gaan samen, dat zal dan wel water bij de wijn doen zijn. Van beide kanten wat rekken en strekken. Als het dat is, betekent het niet veel. Wanneer betekent het wel veel? Wanneer twee samen dieper in de waarheid komen. Als we 'christelijker' worden. Elke breuk in het lichaam heeft iets van kortzichtigheid. De kortzichtigheid die ons fixeert op de letter van ons gelijk, ons standpunt, ons orgaan, ons blad. Hoe vaak vallen we niet voor de verzoeking om uit de ruimte van het geloof in de drie-enige God te vallen en verstrikt te raken in de krapte van een deelwaarheid. Dan krijg je al snel een heet hoofd en een grote mond en een klein hart. Tot we daar uit ontwaken. Wat een genade om te komen tot een kerk, een christelijke kerk, een kerk die deel mag zijn van het lichaam van Christus. Een kerk met een identiteit. Met een geloof en een geloofsbelijdenis. Een kerk die niet minder gelooft, maar meer. We hebben niets aan een kerk die nergens meer over praat en niets meer weet, wel aan een kerk die getuigt van de liefde van God, de diepte van de Geest en het licht van Christus. Een kerk die verenigt, is

geroepen katholieker te worden: dieper verankerd in het katholieke, christelijke geloof, om zo waarachtig getuige te zijn. Dieper geworteld om zo breder te denken, breder te spreken, breder te handelen.

Ik kom nu aan de spits van mijn betoog. De kerk is een scheepje dat naar de morgen vaart. Die dag van morgen is ongewis. Onze kerkscheepjes zijn allemaal lek, we hozen, we liggen regelmatig bij een scheepswerf. Er is veel kerkelijk bedrijf aan een einde gekomen. Er zal veel overboord slaan. Of overboord gezet moeten worden. Ergens moeten we het weer van voor af aan gaan leren. Het wonder van de Heer van de kerk. Het wonder van broeders en zusters die ingescheept zijn, opgevist uit diep en dood water, en elkaar gegeven. Ooit begon dat bootje van de kerk te varen op de wateren van Europa. Hoe tintelde het, varen, onder een open hemel, met de wind van de Geest in de zeilen en de kruisvlag hoog in top. Het bootje is op de duur een groot schip geworden mooi, soms een slagschip, minder mooi, soms waren er veldslagen op zee, uitgesproken lelijk. Met dat alles zijn we in de storm geraakt. We zijn inmiddels veel kwijt geraakt. Tuigage drijft rond. En toch, er vaart nog, en weer, een bootje op het water, alsof het weer begint, nog even fascinerend als toen het begon. Lichter, maar ook weer vrolijker. Tot zegen van ons en onze tijdgenoten. Dat daar deze dag aan mag meewerken. Dan is dit een dag van zegen. Die zegen wens ik u allen toe.

Arjan Plaisier